ਕੁਨਿਮੁਹੰਮਦ@ਕੁਨਹੀਥੂ

ਬਨਾਮ

ਕੇਰਲ ਰਾਜ

(2024 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5097)

06 ਦਸੰਬਰ 2024

[ਵਿਕਰਮ ਨਾਥ* ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਬੀ. ਵਰਲੇ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਮੁੱਦਾ

ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ; ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਅਪਵਾਦ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ; ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘਟਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਨੋਟਸ

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 – ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 – ਦੋ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਹਮਦਰਦਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਾਈ ਲੜੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪੀੜਤ-ਐਸ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਸੀਡਬਲਯੂ -1 ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ - ਸਹੀ:

ਆਯੋਜਿਤ: ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਤਲ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ - ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਚਾਕੂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ -6 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਮਰਥਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਜੋ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸੱਟਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਕਾਰਨ ਸਨ - ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ

ਕਤਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸੱਟਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਿੱਸਿਆਂ' ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਪਸਲੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਅਤੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਰਗੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਦੌਰਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ - ਹੋਰ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਚਾਕੂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹਾ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਸਰੀਰਕ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਤੀਜੀ ਧਾਰਾ, ਕਤਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇਹਨਾਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਘਾਤਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅੰਗਾਂ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। [ਪੈਰਾਜ਼ 25.1, 25.7, 25.8, 25.16]

ਪੈਨਲ ਕੋਡ, 1860 – ਧਾਰਾ 304 – ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304, ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਅਪਵਾਦ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ:

ਆਯੋਜਿਤ: ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾਵਰ ਸਨ - ਹਮਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਡੰਡੇ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ, ਪੀੜਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ - ਇਹ ਤੱਥ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ, ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਰਤੀ ਗਈ ਤਾਕਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ

ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਰਗੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -6 (ਪੁਲਿਸ ਸਰਜਨ) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ - ਉਪਰੋਕਤ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਅਪਵਾਦ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। [ਪਾਰਸ 26.5, 26.6, 26.7]

ਪੈਨਲ ਕੋਡ, 1860 – ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 – ਅਪੀਲਕਰਤਾ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਕਿ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 324/34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਅਤੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 324 ਤਹਿਤ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਤਿੰਨਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਐਸਐਲਪੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:

ਆਯੋਜਿਤ: ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇੱਕੋ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਾਨਤਾ ਇੱਕ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਹੱਕਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ, ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ - ਸਮਾਨਤਾ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਤਮਕ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਸਨ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸੱਟਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਜੁਰਮ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀਆਂ - ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ। [ਪੈਰਾਜ਼ 27.2, 27.6, 27.7]

ਪੈਨਲ ਕੋਡ, 1860 – ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 – ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ - ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਵਿਗੜਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ:

ਆਯੋਜਿਤ: ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਤਲ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਮੂਹ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਚਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਨਿਆਂਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਵਧਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਰਕ ਨਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀਤਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ - ਜਦੋਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਉਮਰ ਕੈਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਮਾਨਤਾ, ਨਰਮੀ, ਬੁਢਾਪਾ, ਸਿਹਤ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਆਧਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ - ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। [ਪਾਰਸ 28.4, 28.5, 29]

<u>ਕੇਸ ਲਾਅ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ</u>

ਮਨੂਭਾਈ ਅਟਾਭਾਈ ਬਨਾਮ ਮਨੂਭਾਈ ਅਟਾਭਾਈ ਬਨਾਮ। ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ **[2007] 7 ਐਸਸੀਆਰ 1115 : (2007) 10 ਐਸਸੀਸੀ 358**; ਅਰੁਣ ਨਿਵਾਲਾਜੀ ਮੋਰੇ ਬਨਾਮ ਅਰੁਣ ਨਿਵਾਲਾਜੀ ਮੋਰੇ ਵੀ. ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ **[2006] ਸਤੰਬਰ 4 ਐਸਸੀਆਰ 301 : (2006) 12 ਐਸਸੀਸੀ 613**; ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਵਿ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ **[2008] 4 ਐਸਸੀਆਰ 500 : (2008) 17 ਐਸਸੀਸੀ 505;** ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਵੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ [2021] 11 **ਐਸਸੀਆਰ 954: (2021) 19 ਐਸਸੀਸੀ 181;** ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਵਿ. ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਰਾਜ **[2009] 5 ਐਸਸੀਆਰ 242 : (2009) 15 ਐਸਸੀਸੀ 366;** ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵਿ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ **[2010] 1 ਐਸਸੀਆਰ 642 : (2010) 2 ਐਸਸੀਸੀ 333;** ਵੀ. ਸੁਬਰਾਮਨੀ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ **[2005] 2 ਐਸਸੀਆਰ 536 : (2005) 10 ਐਸਸੀਸੀ 358;** ਸੋਨੇ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸੋਨੇ ਲਾਲ ਵਿ. ਯੂ.ਪੀ. ਰਾਜ **[1981] 3 SCR 352 : (1981) 2 ਐਸਸੀਸੀ 531** - ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

<u>ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ</u>

ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872; ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860; ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1973

<u>ਕੀਵਰਡਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ</u>

ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਤੀਜੀ ਧਾਰਾ; ਸੱਟਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ; ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਤੋਂ ਅਪਵਾਦ 2; ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ; ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ; ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੁਢਾਪਾ; ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਵਿਗੜਦੀ ਸਿਹਤ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੇਸ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2024 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5097

2012 ਦੇ ਸੀਆਰਐਲਏ ਨੰਬਰ 1477 ਵਿੱਚ ਏਰਨਾਕੁਲਮ ਵਿਖੇ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 18.09.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ

ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰੀ

ਨਿਖਿਲ ਗੋਇਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਹਾਰਿਸ ਬੀਰਨ, ਅਜ਼ਹਰ ਅਸੀਸ, ਆਨੰਦ ਬੀ ਮੈਨਨ, ਮਨੀਸ਼ਾ ਸੁਨੀਲਕੁਮਾਰ, ਰਾਧਾ ਸ਼ਿਆਮ ਜੇਨਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਦਿਨੇਸ਼, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਨਿਸ਼ੇ ਰਾਜਨ ਸ਼ੋਂਕਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਨੂ ਕੇ ਜੋਏ, ਅਲੀਮ ਅਨਵਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅੰਨਾ ਓਮਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਉਰਵਸ਼ੀ ਚੌਹਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ / ਆਦੇਸ਼

ਫੈਸਲਾ

ਵਿਕਰਮ ਨਾਥ, ਜੇ.

1. ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੁੱਟੀ
2. ਇਹ ਅਪੀਲ 18.09.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਾਵਲੀ, 18601 ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ:

2.1. 10.04.2006 ਨੂੰ, ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਡੈਮੋਕ੍ਰੇਟਿਕ ਫਰੰਟ (ਯੂ.ਡੀ.ਐਫ.) ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪੱਖੀ ਡੈਮੋਕ੍ਰੇਟਿਕ ਫਰੰਟ (ਐਲ.ਡੀ.ਐਫ.) ਦੇ ਹਮਦਰਦਾਂ ਨੇ ਕੁਨੱਪੱਲੀ, ਪਥਾਈਕਾਰਾ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਚੋਣ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੀ ਡਰਾਇੰਗ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਾਈ ਲੜੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਯੂਡੀਐਫ ਦੇ ਹਮਦਰਦਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਗੈਰ-ਜ਼ਮਾਨਤੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

2.2. 11.04.2006 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਇੰਡੀਅਨ ਯੂਨੀਅਨ ਮੁਸਲਿਮ ਲੀਗ ਦੇ ਹਮਦਰਦ ਹਨ

1 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ

ਉਪਰੋਕਤ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਨ ਅਤੇ ਸੀਡਬਲਯੂ -1 ਵਾਸੂਦੇਵਨ ਰਾਮਚੰਦਰ ਦੇ ਕਤਲ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਮੁਕਿਲਾਪੂ ਜੰਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 08:45 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਾਸੂਦੇਵਨ ਰਾਮਚੰਦਰ ਨਾਲ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇਮਲੀ ਦੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਕਤ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਡੰਡਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਉਸੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੂਲ੍ਹੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਚਾਕੂ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਸੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਨਿਤੰਬ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਸੀਡਬਲਯੂ-1 ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਮਲੀ ਦੀ ਡੰਡੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟ ਕੇ ਸੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੀ ਹੱਡੀ 'ਤੇ ਫਰੈਕਚਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੀ ਸੱਜੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

2.3.ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਲਾਨਾ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਵਧੀਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸੀਡਬਲਯੂ-32 ਨੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸੀਡਬਲਯੂ-1 ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 302/324 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਤਹਿਤ 2006 ਦੀ ਕ੍ਰਾਈਮ ਨੰਬਰ 260 ਵਜੋਂ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ, ਮੌਕੇ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਤ ਮੈਮੋ ਤਹਿਤ ਚਾਕੂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ।

2.4.ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302/307 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 34 ਤਹਿਤ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ।

3. ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ 19 ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 28 ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਅਤੇ 18 ਸਮੱਗਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 19732 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ (ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ) (ਸੀਪੀਆਈ (ਐਮ) ਦੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

4 ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 324 ਅਤੇ 326/34 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ 1 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ, ਧਾਰਾ 326 ਤਹਿਤ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 25,000/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 324 ਤਹਿਤ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 326 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 324/34 ਆਈਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 326, 25,000/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 324 ਆਈਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣੀਆਂ ਸਨ।

5 ਤਿੰਨਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ 2019 ਦੇ ਐਸਐਲਪੀ (ਸੀਆਰਐਲ) ਨੰਬਰ 2822 ਵਜੋਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵੱਖਰੀ ਐਸਐਲਪੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਕਤ ਐਸਐਲਪੀ ਵਿੱਚ, ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 29.07.2019 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਦਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 326 ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੀ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾ ਕੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

6 ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਨਿਖਿਲ ਗੋਇਲ ਅਤੇ ਕੇਰਲ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀਵੀ ਦਿਨੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਇਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕਤਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗ਼ੈਰ-ਇਰਾਦਤਨ ਕਤਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਚਾਕੂ ਖੋਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਤੋਂ ਚਾਕੂ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।

2 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.

ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਤੀਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 304 ਆਈਪੀਸੀ ਤਹਿਤ।

7. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ 67 ਸਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਢੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304 ਆਈਪੀਸੀ ਭਾਗ 2 ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

8. ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਪੀਵੀ ਦਿਨੇਸ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ ਇਰਾਦਤਨ ਕਤਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਚਾਕੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਸੱਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ।

9. ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ, ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗੈਰ ਇਰਾਦਤਨ ਕਤਲ ਕਤਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਇਹ ਜਾਂਚਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ.

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ

10. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 326 ਅਤੇ 324 ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਅਤੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ।

11. ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ, ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਹੋਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਪਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ

ਇਹ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤਰ ਮਾਮੂਲੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਘਟਨਾ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

12. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਤਲ ਦੇ ਹਥਿਆਰ (ਇੱਕ ਚਾਕੂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਮਓ 1 ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਤਹਿਤ ਚਾਕੂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਜਾਂਚ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਚਾਕੂ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਖੋਜ ਨੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਡੰਡਿਆਂ ਵਰਗੇ ਵਾਧੂ ਸਰੀਰਕ ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ।

13. ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਪੀਡਬਲਯੂ -6 (ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਸਰਜਨ) ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਐਮਓ 1 ਵਰਗੇ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਸਨ। ਪੀਡਬਲਯੂ 6 ਨੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਫੇਫੜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਾਤਕ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਹਮਲੇ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੇ ਹਮਲੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

14. ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਅਭਿਆਸ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਸੀਪੀਆਈ (ਐਮ) ਦੇ ਵਰਕਰਾਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਅਸੰਭਵ ਪਾਉਂਦਿਆਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਬੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਹਮਲਾਵਰ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਬਚਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।

15. ਆਖਰਕਾਰ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ ਸੀ

ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਪੀਡਬਲਯੂ 1. ਕਤਲ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ, ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 326 ਅਤੇ 324 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

<u>ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ</u>

16. ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਪਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

17. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦਾ ਸਬੂਤ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਚਾਕੂ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਤੰਬ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ। ਹਮਲਾਵਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹਮਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ।

18. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਛਾਤੀ, ਦਿਲ ਅਤੇ ਫੇਫੜਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸੱਟਾਂ ਸਮੇਤ ਅੱਠ ਜ਼ਖਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਸਰਜਨ ਪੀਡਬਲਯੂ -6 ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ। ਚਾਕੂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹਥਿਆਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਚਾਕੂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ।

19. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਾਰੇ ਕਥਿਤ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਾਰਨ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਐਫਆਈਐਸ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਗਲਤੀਆਂ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਦਮਾਜਨਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਫਆਈਐਸ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -1, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਲਗਾਤਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਹਮਲਾਵਰ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਇਕ ਸੁਤੰਤਰ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ -2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰਕਾਰੀ ਕੇਸ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਇਆ।

20. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਤਿੱਖੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਪੂਰਵ-ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਗਠਨ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਡੰਡਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਚਾਕੂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਅਤੇ ਵਰਤ ਕੇ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੀੜਤਾਂ 'ਤੇ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸਨ।

21. ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਤਹਿਤ ਘੱਟ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਡੰਡਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਗੈਰ-ਘਾਤਕ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ ਫਰੈਕਚਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕਾਏ ਗਏ ਚਾਕੂ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਨੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

22. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਤਲੇਆਮ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਮਲਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੈਅ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ|

ਅਜਿਹਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਹਮਲਾ ਡੰਡਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਚਾਕੂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ.

23. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਰਮੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਪਦਾਰਥਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਘਾਤਕ ਸੱਟਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 'ਤੇ ਗੈਰ-ਘਾਤਕ ਹਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ.

24. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਨ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਸ਼ਮਦੀਦਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ, ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਨਤੀਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਮਤ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਤੀਜੇ

25. ਝਗੜਾ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਘਾਟ: ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਦੋ ਵਿਰੋਧੀ ਧੜਿਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਝਗੜੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਰਮੀ ਵਿਚ ਅਚਾਨਕ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਦਭਾਗੀ ਘਟਨਾ ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਵਧੇ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਘਾਤਕ ਸੱਟਾਂ:

25.1 ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਤਲ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਟਾਂ ਵਿਚ ਛਾਤੀ, ਪਿੰਜਰੇ ਦੇ ਪਿੰਜਰੇ, ਫੇਫੜਿਆਂ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਰਗੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਖਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

25.2 ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਸਰਜਨ ਪੀਡਬਲਯੂ -6 ਦੇ ਸਬੂਤ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਘਾਤਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੌਤ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਬਰਾਮਦ ਚਾਕੂ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਕਈ ਜ਼ਖਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਜੋ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ:

<u>ਬਾਹਰੀ ਐਂਟੀਮਾਰਟਮ ਸੱਟਾਂ</u>:

ਸਿਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਖਿੱਜੇ, ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰੇ ਨੂੰ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਬਾਹਰੀ ਤੋਂ ਮੱਧ ਰੇਖਾ ਪਿੱਠ 'ਤੇ 4x2x0.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਪਿੱਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ 12x3x1-2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ੂਨੀਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰੇ ਨੂੰ 17 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਬਾਹਰੀ ਤੋਂ ਮੱਧ ਲਾਈਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਫੈਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

3x2x3.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੱਬੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਤਿੱਖੇ, ਉੱਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਮਿਡਲਾਈਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰੇ ਨੂੰ 12 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਬਾਹਰੀ ਤੋਂ ਮਿਡਲਾਈਨ ਫਰੰਟ ਅਤੇ ॥ ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ, ਕਾਲਰ ਹੱਡੀ ਦੇ ਮੱਧ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰੇ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੀ ਵੰਡ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.

ਇੰਸੀਜ਼ਡ ਪੇਨੀਟਰਿੰਗ ਜ਼ਖ਼ਮ (ਚਾਕੂ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ) 2x1.5x3.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਸਮੇਤ • ਸੱਜੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਤਿੱਖਾ, ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਨਾਲੋਂ ਮਿਡਲਾਈਨ ਫਰੰਟ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲਾ ਸਿਰਾ, ਉੱਪਰਲਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰਾ 10 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਬਾਹਰੀ ਤੋਂ ਮਿਡਲਾਈਨ ਫਰੰਟ ਅਤੇ 17 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ, ਕਾਲਰ ਹੱਡੀ ਦੇ ਮੱਧ ਵੱਲ ਸਿੱਧਾ, ਹੇਠਾਂ, ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਵੱਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰੇ ਅਤੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੀ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.

2x0.8x0.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੱਧ ਉਂਗਲ ਦੀ ਜੜ੍ਹ 'ਤੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦਾ ਡੋਰਸਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

<u>ਅੰਦਰੂਨੀ ਐਂਟੀਮਾਰਟਮ ਸੱਟਾਂ:</u>

ਖੋਪੜੀ ਦੇ 17x10 ਮੀਟਰ ਦੇ ਸੰਕਰਮਣ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ 5x3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਪਿੱਠ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਟਰ ਵਨ ਹੈ. ਸੱਟ ਨੰਬਰ 1-(ਏ) ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ.

ਕੰਟਿਊਸ਼ਨ 23x9 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੱਬੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਛਾਤੀ ਦੀ ਕੰਧ, ਕਾਲਰ ਹੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰੇ ਅਤੇ ਮਿਡਲਾਈਨ ਫਰੰਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ.

8x0.5x I cm ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੱਬੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦੀ ਕੰਧ (ਰਿਬ ਪਿੰਜਰਾ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਕੋਸਟਲ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ) ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਿੱਖੀ, ਜੋ ਛਾਤੀ ਦੀ ਗੁਹਾੜੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਪਸਲੀਆਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਅਤੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰੇ ਨੂੰ 0 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਬਾਹਰੀ ਤੋਂ ਮਿਡਲਾਈਨ ਫਰੰਟ ਅਤੇ 9 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਕਾਲਰ ਹੱਡੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

7x2x1.5 em ਵਿੱਚ ਖੱਬਾ ਐਟ੍ਰੀਅਮ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਖੱਬੇ ਵੈਂਟ੍ਰਿਕਲ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਐਂਟੀਰੋ ਲੈਟਰਲ ਕੰਧ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮੋਟਾਈ ਰਾਹੀਂ ਗੁਹਾਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਿਟਰਲ ਵਾਲਵ ਕਿਤਾਬਚੇ ਪਾੜਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

ਖੱਬੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦਾ ਲੇਸਰੇਸ਼ਨ 4xlx0.5cm ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰਲੇ ਲੋਬ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਪਹਿਲੂ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਪਹਿਲੂ ਸਮੇਤ 2x2x0.5cm ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ • ਹੇਠਲੇ ਲੋਬ ਅਤੇ ਸੰਕਰਮਣ ਦਾ 6x3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀ ਸੱਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਹੇਠਲੇ ਲੋਬ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਪਹਿਲੂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਸੱਟ ਨੰਬਰ 3 (ਬੀ) ਹੇਠਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਟ ਨੰਬਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ. (3) (ਏ), ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਡੂੰਘਾਈ 6 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੈ.

ਸੰਕਰਮਣ 10x7 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਛਾਤੀ ਦੀ ਕੰਧ, ਉੱਪਰਲੇ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰੇ, 13 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ, ਕੋਲਰ ਹੱਡੀ ਅਤੇ ਮਿਡਲਾਈਨ ਫਰੰਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ.

4x2x2ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਜੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦੀ ਕੰਧ (ਰਿਬ ਪਿੰਜਰਾ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਕੋਸਟਰੀ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ) ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਿੱਖੀ, ਛਾਤੀ ਦੀ ਗੁਹਾੜੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 5 ਵੀਂ ਪੱਠੀ ਦਾ ਫਰੈਕਚਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਪਰਲਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਿਰਾ 9 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਬਾਹਰੀ ਤੋਂ ਮਿਡਲਾਈਨ ਫਰੰਟ ਅਤੇ 20 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਕਾਲਰ ਹੱਡੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦੇ ਨਾਲ.

ਸੱਜੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦਾ ਲੇਸਰੇਸ਼ਨ 2x1x0.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੱਧ ਲੋਬ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਪਹਿਲੂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੱਟ ਨੰ. (4) (ਬੀ) ਹੇਠਾਂ ਹੈ, ਸੱਟ ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ. (4) (ਏ) ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਡੂੰਘਾਈ 5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੈ.

25.3 ਸੱਟਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਕੁਝ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਾਤਕ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ:

ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਣਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਟਾਂ ਨੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਅਤੇ ਦਿਲ ਸਮੇਤ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਦਮਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।

ਦਿਲ ਦਾ ਝੁਲਸਣਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਵਿੱਚ ਖੱਬੇ ਐਟ੍ਰੀਅਮ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਵੈਂਟ੍ਰਿਕਲ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ 7x2x1.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਦਨਾਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਦਿਲ ਦੀ ਐਂਟੀਰੋਲੈਟਰਲ ਕੰਧ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮੋਟਾਈ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੱਟ ਨੇ ਮਿਟਰਲ ਵਾਲਵ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵੀ ਪਾੜ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਸੰਕਰਮਣ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਡਾਕਟਰੀ ਮਾਹਰ ਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਟ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਸੱਟਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਗੰਭੀਰ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਾਤਕ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ।

25.4 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ **ਵਿਰਸਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ,** ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੱਟ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਸੱਟ ਆਮ ਕਿਸਮ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸੱਟ ਪੇਟ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚਾਕੂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਮਾਹਰ ਰਾਏ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੱਟ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸੱਟ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ, 300 ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

25.5 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ **ਮਨੂਭਾਈ ਅਟਾਭਾਈ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ, ਅਤੇ ਅਰੁਣ ਨਿਵਾਲਾਜੀ ਮੋਰੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, 5** ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ

---

3 [1958] ਐਸਸੀਆਰ 1495

4 [2007] 7 SCR 1115 : (2007) 10 SCC 358

5 [2006] ਅੰਕ 4 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 301: (2006) 12 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 613

ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਾਤਕ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਕਈ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਸੱਟ ਮਾਰਨ ਵੇਲੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਤਾਕਤ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ. ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

25.6 ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, 6 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਇਆ ਹਥਿਆਰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

25.7 ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਚਾਕੂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੀਡਬਲਯੂ -18 ਨੇ ਇਸ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਬਤ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ -16 ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ -6 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਅਸੰਗਤਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਜੋ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸੱਟਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਕਾਰਨ ਸਨ।

ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ

25.8 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਬਚਾਅ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨ, ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸੱਟਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਪਸਲੀਆਂ, 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ

---

7 [2008] 4 SCR 500 : (2008) 17 SCC 505

ਦਿਲ ਅਤੇ ਫੇਫੜੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਖਮੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਚਾਕੂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੇ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਸਰੀਰਕ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ। ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ, ਵਰਤੀ ਗਈ ਤਾਕਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਘਾਤਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤਹਿਤ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਕਤਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਤੱਤ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਘਾਤਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਸਿਰਫ ਗਿਆਨ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

25.9 ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਮਲੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਉਭਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਹਿੰਸਕ ਟਕਰਾਅ ਦੇ ਦੌਰਾਨ. ਜਾਨਲੇਵਾ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਕਤਲ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

25.10 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਰਸਾ ਸਿੰਘ **(ਸੁਪਰਾ)** ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਟ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੱਟ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ

ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਟ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

25.11 ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਤੀਜੀ ਧਾਰਾ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:

1. ਕਿ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਮੌਜੂਦ ਹੈ
2. ਕਿ ਸੱਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;
3. ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ;
4. ਕਿ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੱਟ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

25.12 ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ:

"13. ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਚਾਰ ਤੱਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ਕ, ਸਾਰਾ ਬੋਝ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਤਾਂ ਅਪਰਾਧ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਤਲ ਹੈ, "ਤੀਜਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ (ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅਸਲ ਅੰਤਰ ਹੈ). ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੰਮ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੋ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ, ਸੱਟ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ. ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਭੱਜਣ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਟ ਅਚਾਨਕ ਸੀ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

25.13 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ:

"24. ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਧਾਰਾ 300 ਵਿੱਚ "ਤੀਜੇ" ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੱਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ. ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, "ਤੀਜੇ" ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ.

25.14 ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਉਤਰਾਖੰਡ ਰਾਜ, ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਰਸਾ ਸਿੰਘ **(ਸੁਪਰਾ)** ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਗੈਰ ਇਰਾਦਤਨ ਕਤਲ ਕਤਲ ਹੈ:

ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

ਸੱਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

25.15 ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਮਾਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਜੋ ਆਮ ਕਿਸਮ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਤਲ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

25.16 ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਤੀਜੀ ਧਾਰਾ ਕਤਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇਹਨਾਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਚਾਕੂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ 'ਤੇ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਘਾਤਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ,

---

7 [2021] 11 ਐੱਸਸੀਆਰ 954: (2021) 19 ਐੱਸਸੀਸੀ 181

8 [2009] 5 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 242: (2009) 15 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 366

ਹਮਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅੰਗਾਂ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

25.17 ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਸਹਿਜ ਝਗੜਾ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਝਗੜੇ ਕਾਰਨ ਹਮਲਾ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਗੈਰ ਇਰਾਦਤਨ ਕਤਲ ਤੋਂ ਕਤਲ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਚੋਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਕੇਤ ਹਨ।

25.18 ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਰਮੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨ, ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਚੋਣ, ਅਤੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਨ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਜਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

26. ਨਿੱਜੀ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ: ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਬਚਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਖਤਰੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਚਾਅ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਐਕਟ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਅਪਵਾਦ 2 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

"ਗ਼ੈਰ-ਇਰਾਦਤਨ ਕਤਲ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਅਪਰਾਧੀ, ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

26.1 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਅਪਵਾਦ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ - ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਤੱਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਪਵਾਦ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਇਹ ਹਨ:

1. ਮੁਠਭੇੜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;
2. ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਸਲੀ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ;
3. ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ;
4. ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸੱਟਾਂ;
5. ਦੋਸ਼ੀ ਕੋਲ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

26.2 ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, 9 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖਤਰੇ ਜਾਂ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਹਮਲੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ। ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

26.3 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੋਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ:

ਨਿਤੰਬ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੱਟ।

ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਖਰਾਬੀ।

26.4 ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਸਤਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਲ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਖਤਰਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖਤਰੇ ਬਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਵਾਜਬ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਤਾਕਤ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਪੱਖ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ

9 [2010] 1 ਐਸ ਸੀ ਆਰ 642 : (2010) 2 ਐਸ ਸੀ ਸੀ 333

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ. ਸੁਬਰਾਮਨੀ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿੱਜੀ ਬਚਾਅ ਲਈ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

26.5 ਭਾਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਪਵਾਦ ਤੋਂ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ। ਸੋਨੇ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਯੂਪੀ ਰਾਜ, 11 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਮਲਾਵਰ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਮਲਾਵਰਤਾ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਤੋਂ ਸੱਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ. ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾਵਰ ਸਨ। ਇਹ ਹਮਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਡੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ, ਪੀੜਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਇਕ ਜ਼ਖਮੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਰਤੀ ਗਈ ਤਾਕਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਰਗੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ।

26.6 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -6 (ਪੁਲਿਸ ਸਰਜਨ) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਜਵਾਬ ਵਜੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

26.7 ਉਪਰੋਕਤ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਅਪਵਾਦ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ।

10 [2005] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 536 : (2005) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 358

11 [1981] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 352 : (1981) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 531

27. ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ:

27.1 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਰਮੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਰਮੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਸੀ।

27.2 ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਇੱਕੋ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਾਨਤਾ ਇੱਕ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਹੱਕਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ, ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

27.3 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ ਅਤੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਘਾਤਕ ਸੱਟਾਂ ਪਹੁੰਚਾਰਹੇ ਸਨ, ਇਕੱਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਡੰਡੀ ਖੋਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਸਿਲਸਿਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।

27.4 ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਚਾਕੂ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਮੂਹ ਨੇ ਪੀੜਤਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਨਲੇਵਾ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨਾ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਖੋਜ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕਸੂਰਵਾਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਤਲ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ।

27.5 ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਛੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਮਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਚਾਕੂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

27.6 ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਾਨਤਾ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਤਮਕ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਸਨ ਬਲਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਾਤਕ ਸੱਟਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀਆਂ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਕਸੂਰਵਾਰਤਾ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

27.7 ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ◌ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

28. **ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਵਿਗੜਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਬੇਵਕੂਫੀ:**

28.1 ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਨਾਗਰਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸਿਹਤ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਫਿਜ਼ੀਓਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੰਤਰਿਮ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਮਾਗੀ ਦੌਰਾ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਅਧਰੰਗ ਹੋਇਆ ਸੀ।

28.2 ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਵਧਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਵਿਗੜਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਨਿਆਂ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਰਕ, ਜਦੋਂ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸਦਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿੱਜੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

28.3 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸਮੂਹਕ ਹਮਲੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਅਚਾਨਕ ਭੜਕਾਉਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇਰਾਦਾ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ। ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਨਿਕਲਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਫਾਂਸੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

28.4 ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਰਮੀ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਾਰਕ ਇਕੱਲੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਜਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਤਲ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਮੂਹ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਚਿਤ ਦੰਡਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ ਨਾਲ ਜੁਰਮ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ।

28.5 ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪਰਾਧ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ, ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਜੋ ਇਸਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ. ਅਜਿਹੇ ਮਕਸਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਅਕਸਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਮਾਜਿਕ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਿੰਸਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜੋ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਸ਼ਮਦੀਦਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਸ਼ੱਕ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਵਧਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਰਕ ਨਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀਤਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

28.6 ਉਪਰੋਕਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ.

ਕੁਨਿਮੁਹੰਮਦ@ਕੁਨਹੀਥੂ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲ ਰਾਜ

29. ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਉਮਰ ਕੈਦ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ. ਜਦੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਉਮਰ ਕੈਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਮਾਨਤਾ, ਨਰਮੀ, ਬੁਢਾਪਾ, ਸਿਹਤ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਆਧਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

30. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਹਨ।

31. ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਤਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹਨ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ: ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ।

ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੈੱਡਨੋਟ: ਅੰਕਿਤ ਗਿਆਨ

ਬੇਦਾਅਵਾ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ/ਨਿਆਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ/ ਨਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

Yadwinder Singh
Enrl. No. P/956/2016